

[Hanne Severinsen]

er klart, at vi kan langt mere effektivt stille den slags krav i vores direkte hjælp, og Kenya og Nepal er gode eksempler på det.

Jeg vil ikke sige, at FN er ineffektiv, men FN trænger i høj grad til f.eks. at kigge på det forslag, som de nordiske lande har fremlagt. Der er alt for mange styrelser, alt for mange fonde, alt for mange programmer. Det er sådan, at hvert år har sit formål – det eneste, man vist endnu ikke har haft, er et midaldrende mænds år – men ellers tror jeg, man stort set har haft alle mulige formåls år, og de har altid resultatet i en eller anden form for fond eller program, og hvad ved jeg. Det er selvfølgelig veldædigt og udmærket alt sammen, men på et eller andet tidspunkt skal man tage sig sammen og prøve at rationalisere det og koordinere det. F.eks. foreslår vi fra dansk og nordisk side, at man får én fælles styrelse for de vigtigste af ulandsbistandsorganisationerne, netop for at vi kan få det bedre samordnet.

Jeg synes også, det er vigtigt, at vi i den forbindelse foreslår, at der bliver flere automatiske bidrag, sådan at alle lande bidrager til FN-systemet og ikke bare Danmark. Det er jo ikke sådan, at hvis FN mangler 1,7 mia. dollars, at vi så siger: O.k., det løser vi, vi sender en check. Det har vi bestemt ikke forståelse for blandt danske skatteydere, er jeg temmelig sikker på.

Det er også tankevækkende, hvis vi sammenligner de forskellige landes ulandsbistand, hvor Danmark er oppe på 1 pct. af bruttonationalproduktet. USA's ligger på en femtedel i forhold til Danmarks bidrag, og hvis vi ser på USA's multilaterale andel, er den halvt så stor som den danske. Det vil sige, at hver gang en dansker yder 10 dollars, yder en amerikaner kun 1 dollar til det multilaterale bistandsarbejde. Derfor er det en god idé at stille forslag om, at man får mere forpligtende budgetter, som alle skal bidrage til, og at vi så måske giver 9 dollars og amerikanerne 2 dollars pr. indbygger. Det ville i hvert fald få en stor virkning på FN's budget.

Flertallet har nu fremsat et forslag om motiveret dagsorden. Det har været glædeligt at høre, at nok har man låst sig fast i selve formuleringen, men den skal altså forstås på den måde, at man har et standpunkt, indtil man tager et nyt. Det glæder jeg mig til, for så må vi se at få den proces i gang så hurtigt som overhovedet muligt.

Jeg vil igen minde om, at man ganske fornuftigt har skrevet i punkt 4, at man finder, at man skal vurdere efter et kvalitetsprincip. Skulle vi ikke være enige om det? Starte med det? Så finder vi måske bagefter ud af, at det var en god idé at øge den bilaterale hjælp.

Jeg har en opfattelse af, at nok er FN udmærket på mange punkter, men Danida kan sagtens blive bedre, og Danida kan navnlig blive bedre, hvis Danida har noget mere baggrund for det, og det får man bl.a. ved at øge bistanden i stedet for bare at sende denne her berømte check.

Jeg vil gerne sige, at jeg finder det udmærket, at man har skrevet – og det ville vi gerne have været med til – at man skal opprioritere hjælpen til torturofre. Der gøres et fantastisk godt arbejde i Rehabiliteringscentret for torturofre, og vi vil gerne være med til at støtte, at man opprioriterer det. Det er ikke så spændende, om man kalder det for multilateral eller bilateral hjælp, men det er et godt eksempel på, at vi hellere skal se på, hvad sagen er, som vi gerne vil støtte, end om det nu lige akkurat kan kaldes multilateralt.

Det er altså klart, at alt det dér med fornærmelserne og de underlige meldinger i virkeligheden burde kunne skrottes, og derfor var det mest logiske selvfølgelig også, at det dagsordensforslag slet ikke blev stillet, men vi må håbe, at der virkelig kommer gang i det bagefter.

Med hensyn til landevalgsproblemerne mener jeg, at det er forkert at bebrejde regeringen, at man tænker sig godt om, før man vælger programsamarbejdslande. Der er også noget, der hedder overgangshjælp til nogle af de andre lande. Det er ikke sådan, at alle pengene går til programsamarbejdslandene; det er jo en ret forpligtende form for bistand, og derfor er det vigtigt, at man tænker sig godt om.

Jeg vil til slut opfordre til, at man ser positivt på de signaler, der er udgået fra erhvervslivet om, at man kan få en mere erhvervspræget form for hjælp, for vi må nok sige, at femårsplanernes og kommandoøkonomiens tid er forbi, og det bør også afspejle sig i dansk ulandsbistand.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg synes, jeg er nødt til at gå herop igen, fordi fru Hanne Severinsen igen taler om for-